

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
אסתר בת אברהם ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הדרש

איך יותר קל לנצח את היצר הרע

נאמר בפרשתנו "וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרעותם בחוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוקיכם ונושעתם מאויביכם", ואילו בפרשת כי תצא נאמר "כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלקיך בידך" וכו', ולא נזכר שם שתוקעים בחוצרות, אלא מייד כשתצא למלחמה על אויביך, מיד נופל בידך?

אומר על כך הרבי מקוצק זצוק"ל, שהרי זה ידוע שקל יותר לנצח במלחמה, אם הקדמת והתקפת את האויב בארצו, והמלחמה מתנהלת על אדמתו, אבל אם השוגא והאויב הקדים אותך וחדר אליך, לארצך, וצריכים לגרשו, המלחמה קשה הרבה יותר.

ועל כן מה שנאמר בפרשת כי תצא "כי תצא למלחמה על אויביך", שאתה הקדמת והתקפת אותו, אזי בלי שום פעולות נוספות מיד נופל האויב בידך, שכן הוא בדרך הטבע.

אבל אם "תבואו מלחמה בארצכם" ח"ו, אזי יש צורך בדברים וסגולות נוספות להצלחה במלחמה - ע"י תרועה בחוצרות.

וכך זה במלחמת היצר, מוסיף הרה"ק מקוצק, אם מלכתחילה לא נותן ליצר הרע לחדור אליו, אצלו המלמה לא קשה, וקרובה לנצחון, אבל אם ח"ו כבר חדר האויב אליך, זקוקים להתאמצות רבה מאוד ולמאמצים גדולים, להוציאו מקרבך.

וכמו כן מי שכבר חטא, שיחזור מיד בתשובה, שלא ישהה את היצר אצלו, כמובא בספר שערי תשובה, כי אם משהה זהו חסרון גדול שאחר כך קשה יותר להוציאו.

ה' יעזור שנחזור בתשובה שלימה.

מאורות הפרשה - "ועתה נפשנו יבשה"

אמר האדמו"ר רח"י על הפסוק "ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו" ופירש"י - "כלומר ראו ראו באי עולם על מה מתלוננים בני".

ויש לדקדק וכי ח"ו הקב"ה מגנה את עמ"י הקדוש לפני באי עולם, ח"ו לדבר על ישראל. ויש עוד לדקדק שקוראים לבני" בני" והלא ידועים דברי רז"ל [קידושין לו] שבעת החטא נקראים "עבדים" ולא בנים?

הנה מצינו ב"קדושת לוי" שאומר שהנה טעם בשר כשר דהיינו בשחיטה ומליחה כמצוותה יש לו טעם אחר מבשר ללא שחיטה ומליחה. והנה המצרים היו אוכלים בשר ללא מצוה בלא שחיטה ומליחה, זה הטעם ידעו.

אבל טעם בשר הנעשה בשחיטה כשרה ומליחה, לא ידעו טעמו עד כה. וכאן אחר מתן תורה שנצטוונו בבשר לאחר שחיטה ומליחה, לכן לא ידעו כיצד למשוך טעם זה במן, כי מעולם לא היה טעם זה ידוע להם. [עכ"ל]

העולה לנו מזה שהתאוה הייתה לטעום במן בשר הנעשה כמצווה, והיות ולא הכירו טעם זה רצו קודם לאכול בשר על דרך המצווה, ואח"כ יוכלו להמשיך את הטעם הזה במן.

וזה רמז הפסוק "ועתה נפשנו יבשה" היינו שהנפש יבשה בלי מצוות שחיטה ומליחה, ולכן התאוה לבשר לעשות מצוות "אין כל - בלתי אל המן עינינו".

ואם כן מה שפרש"י "ראו כל באי עולם על מה מתלוננים בני" שהקב"ה מתפאר עם בני ישראל איך הם מתאווים לבשר לא להנאת עצמם אלא על מנת לקיים מצוות שחיטה ומליחה, ועל כן נקראים הם "בנים", למרות שלכאורה היה מקום שיקראו "עבדים" כי אין בזה חטא כלל וכלל, וכמאמר הפסוק [תהילים ע"ח, י"ח] "וינסו אל בלבבם לשאל אכל לנפשם" כי "וינסו" מלשון נס והרמה, "אל בלבבם" לרומם את הקב"ה בלבבם, "לשאל אכל לנפשם" לרומם את הגשמיות "בשר" לאכילה רוחנית, ולא היה לגופם שום תאוה כלל.

ואמר בנו האדמו"ר רבי שלום זיע"א שמכאן מודעה רבה לכל אכילה שהיא שתהיה ללא תאוות הגוף למלא רצונו, אלא להיות הגוף כלי מחזיק ברכה, שע"י האכילה הגשמית יש לרומם את שם ה' על ידי אכילה בכשרות הראויה ובכוונת הלב לעשות השי"ת.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

מבואר בדברי מרן האר"י [זוהר הרקיע] כי דל"ת הוא על זמן שהשיכנה בגלות דלה ועניה, וצריכה לגמילות חסדים של הגימ"ל ומטה אליה חסד והוא סוד ג"ד. והשפע הזה נקרא ספיחין, כי הזרע נופל וצומח מעצמו, ויחוד ו"ה הוא בזמן השלווה והתפלה. ויחוד ג"ד בזמן הגלות ואינו נפסק. וזהו ג"ד שבשבתים, "בגד" [בראשית ל,יא] חסר אל"ף, שמלמד על זמן הבגידה והגלות, וחסר אלופו של עולם. והמן שירד לישראל מבחינות ספיחין היו, שירד הטל לחקל תפוחין קדישין, ומשם חזר וצמח ונעשה מן. וזה שאמר והמן כזרע ג"ד. ובאמת ההשפעות בג"ד בזמן הבגידה, הוא שפע שירד מעצמו שפע הכרחי, אבל כשישראל מטיבים מעשיהם על ידי מעשים טובים וצדקת הצדיקים, נצטרף יחוד ו"ה בתוך ג"ד, וממשיכין אלופו של עולם החסר במילת בג"ד, ונעשה אגוד"ה. וזהו הטעם "והמן" שגם ו"ה נמשך אל בחינת פרנסה של מן. אף שהיו במדבר "והמן כזרע ג"ד הו"א" ונצטרף ג"ד הו"א ונעשה אגוד"ה, כי על ידי כח משה רבינו, וכן על ידי יחוד של כל הצדיקים. נמשך בה ו"ה אל ג"ד, בכח אלופו של עולם שמלא כל הארץ כבודו, ונעשה ג"ד הו"א – אגוד"ה. אבל בעת הדוחק והעוני נאמר [דברים כ"ה] "והיו חייך תלאים לך מנג"ד" מ"ן ג"ד בלתי הצטרפות ו"ה א', ואז הפרנסה בדוחק חלילה, ועל ידי הצדיקים נעשה ג"ד הו"א – אגוד"ה.

מאורות נוצר חסד למהרי"א מקומרנא

"ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים" שבעת הכניע עצמו התלמיד לרב, כלבנה לשמש, בביטול גמור, אזי יתדבקו רוחא ברוחא באהבה עזה, "ויאצל מן הרוח אשר עליו" ונחה על התלמיד, שהוא יחוד עצום ונורא. וכן קיבלנו שהרמב"ם קורא להר"י מיגאש רבותי, שבעת פטירתו של ר"י אבן מיגאש היה הרמב"ם בן חמש שנים, וקרא אותו, וסמך ידו עליו, ונחה רוחו של הקדוש עליו, ועל ידי זה זכה להשגה עצומה ונוראה, ובזה נעשה לו רבו מובהק שלמד רוב חכמתו ממנו.

מאורות הסיפור החסידי – הנס בפרשת בהעלותך במירון

בשנת תש"ה, בעוד מיליונים מאחינו בית ישראל באירופה נתונים למשיסה ומובלים להריגה על ידי הצורר הגרמני ימח שמו, נתעורר האדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב זצ"ל לעלות ולשובות שבת קודש בתוככי בנין ציון רבי שמעון בר יוחאי במירון, כדי לעורר רחמי שמים על עם ישראל בכלל, ויהודי אירופה בפרט.

באותה תקופה טרם התקיים ישוב יהודי במירון, בבנין רשב"י לא הייתה תאורה ואף לא מים לשתייה ולרחיצה. רק במרחק של כשלוש מאות מטר מהציון הקדוש התגוררו בהמוניהם ערבים שונאי ישראל. למרות המכשולים והקשיים, לא נרתע האדמו"ר, והזמין אוטובוס מיוחד, עליו העמיסו ספרי תורה בארון קודש מיוחד, סידורים, חומשים, ספרי תהלים, מזון לשלוש סעודות, פתילות נפט לחמין של שבת, "לוקסים" (פנסים גז למאור), ציוד ללינה וכן חצוצרה לקיים בה מנהג התקיעות בערב שבת.

בבקרן של יום השישי פרשת "בהעלותך את הנרות", עלו לאוטובוס כשלושה מנינים מחסידי לעלוב. בתחילה נסעו לצפת כדי לטבול במקוה טהרה לכבוד שבת קודש, ונטלו בהשאלה את מפתחות השערים והדלתות של בנין רשב"י שבמירון. בהגיעם לאתרא קדישא מירון, קידמו את פניהם מבטי משטמה של הערבים המקומיים. נהג האוטובוס הוריד את קהל הנוסעים, סיעע בהורדת הציוד וחזר לשהות בעיר הקודש צפת, בהבטיחו לשוב במוצאי שבת קודש להסיע את הקהל לירושלים.

החסידיים בראשות האדמו"ר נכנסו לבנין הציון, הגיפו ונעלו את הדלתות והשערים, ופתחו בהכנות האחרונות לקראת שבת המלכה.

השבת הקדושה עברה עליהם בהתרוממות הרוח, התפלות הנעלות, סעדות השבת שנערכו בחצר הציון בצותא חדא עם האדמו"ר.

לעת סעודה שלישית, זמן רעוא דרעוין, פתחו החסידיים בקול שירה ורנן בנגוני "בר יוחאי" ובזמירות שבת קודש. שירי הקודש היו לצנינים באזני אותם ישמעאלים מקומיים, שבחמת רצח מיהרו להתאסף, מוטות וקרדומי ברזל בידיהם, וזעקות "אטבח אל יהוד" בפייהם. המרצחים ניגשו לשבור את הדלתות, לעקור את השערים ולפרוע פרעות ביהודים.

עם הישמע זעקות "אטבח אל יהוד" ומהלומות מטות הברזל על שערי החומה, נתקפו החסידיים בבהלה נוראה. בעיצומה של הסעודה החלו לקרוא את פסוקי "שמע ישראל", וזעקו שהנם מוחלים לכל מי שחטא נגדם. אחדים מהם מיהרו להתעטף בטליתותיהם, כדי שיזכו לבוא אלי קבר עטופים בטלית.

אחד החסידיים נטל את החצוצרה ועלה על גג הבנין בתקעו בכל כוחו לכוון העיר צפת במגמה להזעיק עזרה. אך קולו היה כקול קורא במדבר, ומובן שתקיעותיו לא נשמעו בצפת הרחוקה. ביני לביני התגברו החבטות והמהלומות על שערי הברזל של בנין רשב"י, ויהי המקום לחרדת אלוקים.

כל אותם רגעי אימה ופחד היה האדמו"ר אחוז שרעפים ועיניו עצומות. כשפקח את עיניו, ביקש את מפתחות השער כדי לצאת ו"לשכנע" את הישמעאלים צמאי הדם להתפזר ולהתרחק מהבנין. חלק מהנוכחים ניסו לעכב בעד האדמו"ר מלעשות מעשה בידיים ולמסור את נפשו ונפשות כל הקהל הקדוש בידי הצוררים, אבל חזקה עליהם פקודתו.

האדמו"ר נטל את מפתחות השערים, ובלב שקט ובוטח פתח את השער הראשי. השער נפתח, ולנגד הערבים הזועקים "אטבח אל יהוד" נגלתה דמותו הקדושה של האדמו"ר. באותם רגעים נפלה על הצוררים אימתה ופחד. שמתו מידיהם את מוטות הברזל והתפזרו בשקט ובדממה לבתייהם.

האדמו"ר שב ונכנס לבנין ציון רבי שמעון, הגיפו את השערים והמשיכו בסעודה השלישית בנתנם שבח והודיה לבורא עולם שהצילם מרדת שחת, בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.